

iber:Camera

martha argerich
piano

dong-hyek lim
piano

schubert
rakhmàninov

dimarts 9 d'abril del 2024, 20:00 h
palau de la música

concert dedicat a maurizio pollini
(1942 - 2024)

FUNDACIÓ
VILA CASAS

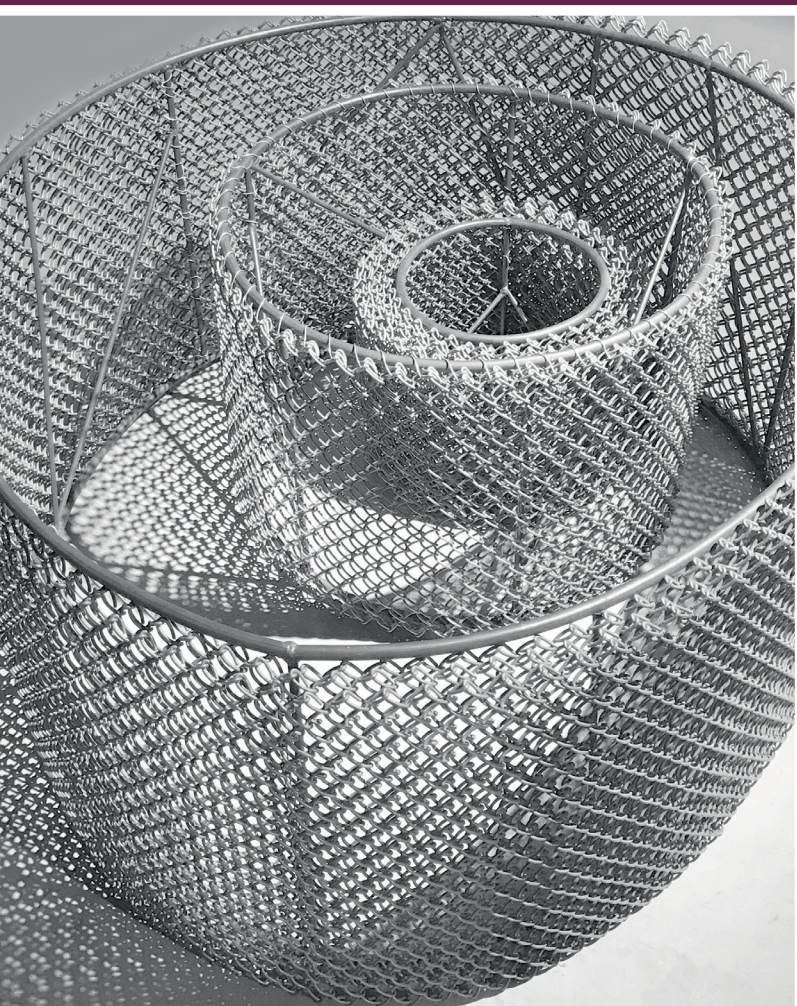
**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

Susana Solano

Anònims

02.02.2024 — 14.07.2024

Espai Volart, Barcelona

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

in memoriam maurizio pollini

El passat 23 de març ens va deixar Maurizio Pollini, gran amic i artista decisiu en la història d'Ibercamera. Volem dedicar aquest concert a la memòria d'un pianista que, des del seu debut a la Temporada, l'octubre del 1988, ens va visitar en set memorables ocasions. Músic d'integritat insubornable i personalitat carismàtica, Pollini ha marcat una època que a Ibercamera hem tingut el privilegi de gaudir plenament. Gràcies, estimat Maurizio!

franz schubert (1797 - 1828)

fantasia en fa menor, d. 940 (1828)

- I. Allegro molto moderato
- II. Largo
- III. Scherzo. Allegro vivace
- IV. Finale. Allegro molto moderato

serguei rakhmàninov (1873 - 1943)

suite núm. 2, op. 17 (1900 - 01)

- I. Introduction
- II. Waltz
3. Romance
4. Tarantella

serguei rakhmàninov (1873 - 1943)

danses simfòniques, op. 45 (1940)

- I. Non allegro
- II. Andante con moto. Tempo di valse
- III. Lento assai - Allegro vivace

durada total del concert 110 minuts (entreacte inclòs)

Martha Argerich

Nascuda a Buenos Aires, Martha Argerich va començar a estudiar piano als cinc anys amb Vincenzo Scaramuzza. Considerada una nena prodigi, puja als escenaris des de molt petita. El 1955 es trasllada a Europa i estudia a Londres, Viena i Suïssa amb Seidlhofer, Gulda, Magaloff, Madame Lipatti i Stefan Askenase.

El 1957, Martha Argerich guanya el primer premi als concursos de Bozen i Ginebra, i el 1965 el Concurs Chopin de Varsòvia. A partir de llavors, la seva carrera recull un triomf darrere l'altre.

Encara que el seu temperament la porta cap a les obres virtuoses dels segles XIX i XX, es nega a considerar-se una especialista. El seu repertori és ampli i abasta des de Bach fins a Bartók, Beethoven, Schumann, Chopin, Liszt, Debussy, Ravel, Franck, Prokófiev, Stravinsky, Xostakóvitx, Txaikovski i Messiaen.

Convidada habitual per les orquestres i festivals més prestigiosos d'Europa, el Japó, Amèrica i Israel (amb Zubin Mehta i Lahav Shani), també destaca en la música de cambra. Toca i grava regularment amb el pianista Nelson Freire, el violoncel·lista Mischa Maisky, el violinista Gidon Kremer així com amb Daniel Barenboim.

La seva discografia és immensa: Martha Argerich grava per a EMI/Erato, Sony, Philips, Teldec i DGG. Les seves gravacions més recents inclouen els concerts núm. 1 i 3 de Beethoven (Premi Grammy) i els concerts núm. 20 i 25 de Mozart amb Claudio Abbado, un recital a Berlín amb Daniel Barenboim (Mozart, Schubert, Stravinsky), un disc d'actuacions en directe a Buenos Aires amb Daniel Barenboim, dedicat a Schumann, Debussy i Bartók, i un disc a duo amb Itzhak Perlman dedicat a Schumann, Bach i Brahms. Molts dels seus concerts s'han retransmès per televisió a tot el món.

Martha Argerich ha rebut nombrosos premis per les seves gravacions: "Grammy Award" pels Concerts de Bartók i Prokófiev amb Charles Dutoit, "Gramophon - Artist of the Year", "Best Piano Concerto Recording of the Year" pels Chopins, "Choc" du Monde de la Musique pel seu recital d'Amsterdam, "Künstler des Jahres Deutscher Schallplatten Kritik", "Grammy Award" per la Ventafocs de Prokófiev amb Mikael Pletnev.

Amb l'objectiu d'ajudar als joves, el 1998 es converteix en Directora Artística del Festival Beppu Argerich del Japó. El 2002 crea el Progetto Martha Argerich a Lugano, i més recentment el Festival Martha Argerich d'Hamburg.

Dong-Hyek Lim

Dong-Hyek Lim va néixer a Seül (Corea del Sud) el 1984. Després d'estudiar al Conservatori Nacional de Corea i un període al Conservatori Central Especialitzat de Moscou, va ingressar al Conservatori Txaikovski als catorze anys, on va continuar la seva formació amb M. Lev. N. Naumov. Ara viu a Hannover i estudia amb Arie Vardi a la Hochschule für Musik.

Ha guanyat nombrosos concursos a Corea, entre ells el Gran Premi del XIX Concurs del Diari Hanguk. El 1993, l'Associació Coreana de Nens el va escollir millor pianista de l'any. Al setembre de 1996, va guanyar el 2n premi del Concurs Internacional Chopin per a Joves Pianistes de Moscou, la qual cosa li va valer la felicitació de Yeong Sam Kim, President de la República de Corea. El 2000, també va guanyar el Concurs Internacional Ferruccio Busoni (Itàlia), i el 2n premi al Concurs Internacional de Hamamatsu (el Japó). Al desembre de 2001, Dong Hyek va obtenir el 1r Gran Premi al Concurs Internacional Marguerite Long - Jacques Thibaud de París, la qual cosa li va permetre fer diversos concerts a Europa.

Dong-Hyek Lim ha actuat amb gran èxit al Conservatori de Moscou, la Konzerthaus de Berlín, la Sala Pleyel de París, el Palau Lazenski de Varsòvia i el Wigmore Hall de Londres. Ha participat al Festival de Verbier, el Festival de Piano del Ruhr, el Festival Chopin (Polònia), el Festival de Radio France (Montpeller), La Roque d'Anthéron, Piano aux Jacobins (Tolosa) i el Festival Martha Argerich de Lugano.

Ha actuat també amb l'Orquestra Filharmònica de Radio-France i Myung Whun Chung, l'Orquestra NHK de Tòquio dirigida per Charles Dutoit, l'Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg i Yuri Temirkanov, l'Orquestra Nacional de França i Kurt Masur, i la Nova Filharmònica del Japó.

Ha gravat un recital Chopin/Schubert/Ravel per a EMI, seguit d'un recital Chopin i les Variacions Goldberg de Bach. El seu últim llançament discogràfic amb Warner Classics: les sonates de Schubert D959 i D960.

Schubert, Fantasia en fa menor

Fins que el piano no va evolucionar prou com per tenir un registre ben llarg de més de cinc octaves, poques vegades es va preveure que dos intèrprets seuessin davant del mateix teclat. Les obres escrites “per a quatre mans” no comencen a aparèixer de forma regular fins a inicis del segle XIX. Ni Haydn, ni Mozart mai no van publicar cap obra d’aquest tipus. Per descomptat, tampoc als autors anteriors no se’ls va ocórrer de forma habitual asseure dos intèrprets davant d’un teclat petit de clavicordi, de clavicèmbal o d’orgue. Però va arribar el Romanticisme i, amb ell, una nova manera de viure la música fins i tot a les cases particulars. La “moda” de la música de cambra feta a casa es va anar estenent entre les classes benestants europees i van ser moltes les famílies que van comprar un piano. Un cop fet aquest pas, per què no posar-hi dues persones tocant-lo? Les editorials de música van començar a encarregar als seus autors obres fàcils per cobrir aquesta incipient demanda i fins i tot Beethoven va compondre algunes petites peces d’aquestes característiques. Més endavant també ho farien Schumann, Mendelssohn, Brahms i un llarg etcètera.

Però el primer que va posar l’especialitat del “piano a quatre mans” al capdamunt de l’art pianístic va ser Schubert amb la seva Fantasia. Fins a aquell moment, ell mateix ja havia compost més de quaranta obres “fàcils” per a piano a quatre mans, però al gener de 1828 va engegar la composició de tot un monument musical. De fet, hi ha qui considera aquesta obra entre les millors de tota la producció de Schubert. És possible que la dedicués a la seva alumna, la comtessa Karoline Esterházy, però l’estrena —al

mes de maig— va anar a càrrec de de Franz Lachner (que més tard faria carrera com a director d’òpera) i del mateix autor. Malauradament, Schubert va morir sobtadament sis mesos després. L’editor austríac Anton Diabelli la va publicar l’any següent i en va distribuir còpies per tota Europa. A mitjan segle XIX ja s’havia convertit en l’obra capdal del repertori pianístic a quatre mans.

L’obra s’estructura en quatre moviments, però per la llibertat amb què Schubert va tractar les qüestions formals, ell mateix va preferir titular-la “fantasia” i no pas “sonata”. Hi ha qui la considera una precursora del “poema simfònic”. És una obra plena d’imaginació i de lirisme. Representa un gran repte per als intèrprets ja que, a part de l’espai reduït en què han de treballar, exigeix una coordinació perfecta entre l’un i l’altre per unificar el fraseig, els atacs, les respiracions, el treball amb el pedal i tants altres aspectes tècnics que Schubert va experimentar fins al límit amb la composició d’aquesta partitura.

Rakhmàninov, Danses simfòniques

Rakhmàninov va marxar de Rússia durant la revolució de 1917 i ja no hi va tornar mai més. Fins llavors (tenia 44 anys), havia compost una quarantena d’obres. Durant els següents vint-i-cinc anys, amarat de melangia i centrat en la seva faceta d’intèrpret, només en va compondre sis més. L’última d’elles, les Danses simfòniques, la va estrenar l’Orquestra de Filadèlfia el 4 de gener de 1941 i ell mateix en va fer una versió per a dos pianos. Es tracta d’una obra ambiciosa, plena de ritme, però també de dramatisme i nostàlgia. Als manuscrits, els tres moviments portaven com a títol «Matí», «Migdia» i «Capvespre», fent referència als tres moviments de la vida, però finalment

va esborrar de la partitura tota referència a un “programa” extern: “He volgut fer parlar el meu cor directe i simplement en la música”. El càncer que dos anys més tard se l’enduria a la tomba ja feia temps que s’havia manifestat i, des d’aleshores, la presència de la mort va estar molt present en el seu dia a dia (al final de l’obra apareix el tema del Dies Irae). Malgrat que als anys 40 ja s’havien produït diversos trencaments del llenguatge tonal, Rakhmàninov va restar fidel al seu estimat romanticisme. Tal com assegurava ell mateix: “Em sento com un fantasma tombant per un món que s’ha tornat estrany. No puc despreciar la vella forma d’escriure i no puc adquirir-ne cap de nova”. La melangia del primer moviment contrasta amb el vals trencat i grotesc del segon i amb la rapsòdia de ritmes ben diversos del moviment final que s’inicia amb aires de jota i seguidilla, segueix amb una secció central nostàlgica i intensa, i acaba amb una recapitulació que inclou les notes esmentades de la missa de rèquiem i un motiu lluminós i brillant al final que, a la partitura, està indicat com a “Al-leluia”.

David Puertas Esteve

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el suport de

mitjans col·laboradors

amb la col·laboració de

RICARDO BOFILL
TALLER DE ARQUITECTURA

telinformática*
Soluciones Integrales

ibercamera col·labora amb

apropa
cultura
una porta
a la inclusió

#QUADERN
CULTURA

col·labora amb nosaltres

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

segueix-nos

organitza

Temporada Ibercamera, SAU

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 467, 1er 2a B - 08036 Barcelona

www.ibercamera.com

ibercamera@ibercamera.com

T. 93 317 90 50

Edició: Ibercamera, SAU

Imatge gràfica: Enric Satué

Disseny gràfic: Estudi Neus Pacheco

Perquè vols

vibrar **d'emoció**
amb tots els sentits

Perquè t'interessa
viure la cultura.

LA VANGUARDIA

iber:Camera

concert de cloenda

21/05/2024 – 20:00 h / l'auditori

orquestra nacional de França cristian măcelaru, director alexandre kantorow, piano

fauré, pavana en fa sostingut menor
chopin, concert per a piano núm. 2 en fa menor
prokófiev, romeu i julieta. suite

t. 93 317 90 50

www.ibercamera.com